

בּוֹשֵׁא הַשְּׁעוֹר:
'הַפְתָּרוֹן לְכָל הַבְּעִיּוֹת'
שְׁנַת ה'-תשפ"ה !
בַּמָּסָר בַּאֲלַעַד.
הַעֲלוֹן טַעוֹן גְּנִיזָה

בְּרוּךְ שֶׁאֵמַר
מְשִׁיחֵנוּ שֶׁל הָרֶגֶץ הַרְבֵּי בְּרוּךְ רוֹזְנֵבְלוֹם שְׁלִיט"א

'הָרִימוּ מִכְשׁוֹל מִדֶּרֶךְ עַמִּי' (יִשְׁעִיהוּ ג' ו' יד')
*** נֹא לֹא לַעֲיִין בַּעֲלוֹנִים בְּזִמָּן**
הַתְּסִילָה וְקִרְיַאת הַתּוֹרָה -
שֶׁלֹּא יֵצֵא שֶׁכֶּרֶוּ בַּהֶפְסְדֹו !!!
*** נֹא לֹא לִטְלֹטֵל**
הַעֲלוֹנִים בַּמָּקוֹם שֶׁאֵין
בּוֹ עֲרוֹב כְּהִלְכָּה !

בס"ד **עֶרֶב שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת 'דְּבָרִים', ז' - ח' מְנַחֵם אָב ('שַׁבַּת 'חֲזוֹן'), (הַשַּׁבָּת - עֶרֶב צוֹם תְּשַׁעָּה בָּאָב), ה'-תשפ"ה, (2025 \ אוּגוּסְט \ 02 -> 01 לַמְּנִינִים)**

שְׁעוֹרֵי
הָרֶב בְּרוּךְ רוֹזְנֵבְלוֹם
שְׁלִיט"א

פְּרִשְׁת 'דְּבָרִים'

בּוֹשֵׁא הַשְּׁעוֹר:
'הַפְתָּרוֹן לְכָל הַבְּעִיּוֹת'
וּבִשְׁעוֹר
זֶה:
מָה הַכוּוֹנָה 'בְּכִיָּה לַחֲיִנָּם'?
אֵיךְ יִכְלוּ עַם יִשְׂרָאֵל לְהוֹצִיא מִיָּלִים
מִזֶּה - "בִּשְׁנֵאת ה' אוֹתָנוּ" וְכו'?
לָמָּה נִבְהַל כָּל כָּךְ אָדָם הָרָאשׁוֹן,
שֶׁהוּא וְהַחֲמוֹר יֹאכְלוּ אֶת אוֹתוֹ מֵאֲכָל?
שִׁימוּ לֵב !!!
מְדוּבָר בְּשִׁיעוֹר 'טִרִי' שֶׁל שָׁנָה זוֹ ה'- תשפ"ה,
שֶׁנִּמְסַר הַשְּׁבוּעַ (בְּיוֹם רַבִּיעִי) בַּאֲלַעַד !!!

זְמַנֵּי כְּנִיסַת וִיצִיַּאת שַׁבַּת פְּרִשְׁת "דְּבָרִים" - ה'-תשפ"ה (2025 לַמְּנִינִים)

כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת	יִצִּיַּאת הַשַּׁבָּת	יִצִּיַּאת שַׁבַּת (זְמַן רַבְּנוּ תָם)
19:01 - יְרוּשָׁלַיִם	20:15	21:03
19:19 - תֵּל-אַבִּיב	20:17	21:01
19:12 - חִיפָה	20:18	21:04
19:19 - בָּאֵר-שֶׁבַע	20:15	21:01

הַזְמִנִּים לְפִי שְׁעוֹן קִיץ !!! מְבוֹסָס עַל פִּי לוח- "פֶּאָר חֲלוּח"

קוֹרְאִים יְקָרִים: הַשִּׁיעוֹר הוֹקֵלֵד מִשְׁמִיעָה- וְלִכֵּן הַנִּסְחוֹת הוּא כֶּשֶׁל אָדָם הַמְּדַבֵּר אֶל הַשׁוֹמֵעַ וְעַל-כֵּן יֵשׁ לְהַתִּיחֵס אֵלָיו כֹּאִילוֹ שֶׁמַּעֲמִים הַדְּבָרִים מִפִּי כְבוֹד הָרֶב מִמֶּשׁ בַּעֲת קְרִיַּאת הַעֲלוֹן !!!

תּוֹדוֹת לָאָדָם הַיָּקָר, הַחֶפֶץ בַּעֲלוֹם שְׁמוֹ, עַל הַטְּרַחָה בַּתְּמָלוּל וְהַקְלָדַת הַשִּׁיעוֹרִים שֶׁל הָרֶב לְתוֹעֵלָתוֹ, לְטוֹבָתוֹ וְלִזְכוּיֵּי הָרַבִּים, וְכֵן לְכָל הָעוֹסְקִים בְּמֵלָאכָה. יְהִי רָצוֹן ש- ה' יִרְאֶה בְּטוֹב מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם וַיְבָרְכֵם שִׁיזְכוּ בְּכָל מְלִי דְמִיטָב וַיִּזְכּוּ לְהַמְשִׁיךְ וְלִזְכוּת אֶת הָרַבִּים.

לְהַבִּיל הַעֲלוֹן בְּדוּא"ל אוּ בּוּצָאפ- (בְּלִי דֶרֶב וְכו') נִתֵּן לְשִׁלּוֹחַ הוֹדָעָה לְכַתּוּבַת דוּא"ל הַבָּאָה: rk-pk@hotmail.com - כְּמוֹ כֵּן נִתֵּן לְהוֹרִיד אֶת הַעֲלוֹן מֵאֲתֵר לְדַעַת נֹט גְּלוּיוֹת פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ.

וְהַעֲקָר לֹא לְפַתֵּחַ פֶּלֶל !!! ה' בְּעֶזְרָנוּ וְהוּא יַדְבִּיר אֶת אוֹיְבֵינוּ בְּחִתְּמָנוּ !!!

אבי, מורי ועטרת ראשי, היקר - יעקב (קמליאן) בן רחל ויצחק ז"ל
ולעילוי נשמת אמי היקרה מרת פרחא אליזה בת חביבה ז"ל

לשונות פות בזכות להפצת העלון השבועי:

נִיתֵן לַהֲאֲזִין לַשִּׁיעוּרֵי הָרַב בְּטֶלְפוֹן

לע"ז וכלכלי, הרוגי וערצוי מלחמות שימוחת תורה
(מחברות ברזל \ \ מלחמות תלומדה)

ה-תשפ"ד/פ"ה - (2023/2024/2025 למז"ה)
 זיכרונם לברכה, אורחים, אנשי כוחות הביטחון וההצלה
 ה' ילום למם !!! ה' זכרם לברך !!!

והרבנות ברוריה בת מלכה (אשת דרב ברוך רחובכלם שליט"א).

הואנן דרב (שלמה) יוסף זיסן שליט"א בן גיטה.

לרפואת והצללות: רבי רפאל בובי בן גיטה.

זויס גר ארמא בן חזמה רבקה ורדה.

מרת אסתר עליזה בת זרמן.

יהודית בת מרסל.

רפאל (אישח) בן תמרדה.

אברהם (חזר) בן רחל.

לרפואת עיקב בן מרביסח.

ולרפואת שיר לוי בת קרן שפועלה בגלישיה באטער זוזרמוף.

אָרל מעליב בת רודית.

לרפואת הארמורר רבי יאשיעו יוסף (פינלס) בן הרבנות וויי.

אליהו (בדן) בן מרים.

רוזן בן ברכה.

לרפואת יהודה יוד בריע יידיה דעל"ה דרב שלמה יוסף (מוזפור) בן חזמה גיטה.

לרפואת דרב שלום דודש שליט"א בן ימנה.

לרפואת אסתר (פרסידה) בת רחל.

לרפואת וילדה מעלי אהרית בת אסתר שוור.

לרפואת בייסל (ברסל) בת רחל.

לרפואת מריון מונה אסתר בת זלן.

לרפואת אַיִרין רחל בת זלן.

לרפואת עפרה חנה בת צפורה.

לרפואת הארמורר רבי יאשיעו יוסף (פינלס) בן הרבנות ווארי.

לרפואת דרב שלום דודש שליט"א בן ימנה.

לרפואת והצללות הוצר מושיש בן גיטל - שיימצא וישח לביתו בע"ה בריא ושלים.

לרפואת בכור מרדכי רבצן - דרב זלמאן זמקובל - רבי דוד (בצרי) בן וקספור - רפואה שלימה אמן!

לרפואת והצללות ולבראות איהנה של כל עם ישראל בכל מקומות מושבותיהם - להילעל מכל חלמנות ומכל האמונות ומכל חפציות והתאוות ופגיעות ומבקר כל הארצות.

יאהו בת מרדה

• דוּר בֵּן גְּאוּלָּה: (אחיו של מקלִיד שִׁיעוּרֵי הָרֶב

- רחוב כלום פליט"א
- דין בן דורית
- גבי דוד בן תמר
- אליהו אליאז בן חגית
- ראם בן עדי לי
- אור בן שבת חגית

לרפואת כל הפצעים, וזיכרים וארזים, מהמזומח
ומהפזעים ומלחמות ישראל ופעולות האיה.
לרפואה שלמה ולכל הישועות-אמן !

ת.נ.צ.ב.ה

אָל תַּפְסֵפֶסוּ אֶת עַלְוָבוּ הַבּוֹסֶה:
תִּפְּאֵר אֶת יְיָ קִיָּה פִּי זֶה הִיא

ובמאמר הפותח לעלון פרשת 'דברים' - 'שבת חזון' - (ב'עמודים 2 ו-3) ש'כותבת: "שבת חזון - הסעודה והחרבן" - מאת: הרב גור גלון שליט"א. מובא מאתר 'ישיבת הר ברכה'.

בעמוד 4 למעלה - מאת הרב משה בובי שליט"א, דבר תורה לשבת קדש פרשת 'דברים' - 'שבת חזון' - ש'כותבת: "איך צריך להוכיח אחרים?"

בעמוד 5 - המדור "רפואה והלכה" מאת הרב אברהם רזניקוב שליט"א, רב המרכז הרפואי סוראסקי (איכילוב), לשבת קדש פרשת 'דברים' - 'שבת חזון' - ש'כותבת: "הצרי אין בגלעד".

בעמוד 6 למעלה - בפנת ההלכה מאת הרב משה בובי שליט"א - המשך בסימן תקנא - דיני שבת חזון ; סימן תקנו - דיני תשעה באב שחל במוצאי שבת ; סימן תקנז - דברים האסורים בתשעה באב - מתוך הילקוט יוסף - מאת רבנו מרן הרה"ג הרשל"צ יצחק יוסף שליט"א.

בעמוד 7 - ממתק לשבת קדש פרשת 'דברים' - 'שבת חזון' - מאת הרב נחמיה וילהלם, שליח חפ"ד בעיר בנגקוק, תאילנד ש'כותבת: "אף תפלה לא שבה ריקם!"

בעמוד 8 - המדור האור של הפרשה - על פי אור החיים הקדוש, לשבת קדש פרשת 'דברים' - ש'כותבת: 'מנהגי רבנו אור החיים הקדוש בענייני דיני ממונות'.

בעמוד 9 למעלה - הטור של רבי יהונתן אמדי שליט"א - רב בית הכנסת "יוסף חיים", אור יהודה - דבר תורה לשבת קדש פרשת 'דברים' - 'שבת חזון' - והנושא הפעם: 'טוב יותר. מדיק יותר. מקדם יותר'.

בעמוד 9 למטה - תדיר 'הגל השקט' המפעלים בעת חרום בשבת קדש.

בעמוד 10 - הספור לשבת קדש פרשת 'דברים' - "פקטן פגדול" - הספור מאת הרב זלמן רודרמן שיחי', מתוך הסדרה החדשה 'בין הדגים לזמירות', מובא מאתר 'שבות עמי'.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

משיחותיו של הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

פרשת 'דברים' - שבט 'חזון' - הפתרון לכל הפעילות - שנת ה-תשפ"ה - אלקוד.

במדבר פארן על ידי המרגלים: וחצרות. במחלקתו של קרח. דבר אחר אמר להם, היה לכם ללמוד ממה שעשיתי למרים בחצרות בשביל לשון הרע, ואתם נדברתם במקום: **וזה**. הוכיח על העגל שעשו בשביל רב זהב שהיה להם, שנאמר (הושע ב, י) וכסף הרביתי לה וזהב עשו לבעל.

ולמה היה משה צריך להוכיחם ברמז?

משל לגנב אחד, שנכנס לבית כדי לגנוב ופתאום קפץ עליו כלב השמירה ונשך את רגלו. חלף זמן רב, עד שאותו גנב הצליח להשתקם מאותה הנשיכה; אומרים רבותינו, אם יפגוש בעל הבית את אותו הגנב ברחוב, מספיק יהיה לו לומר: "אתה זוכר את הכלב?!" – בעל הבית לא יצטרך להזכיר לו שהוא בא לגנוב ממנו, אלא מספיק יהיה להזכיר לו את הכלב והוא יזכור לבד 😊; אותו הדבר כאן, משה רבינו לא היה צריך לפרט להם את החטאים, אלא הספיק שהוא ציין להם את שם המקום ברמז והם כבר הבינו לבד.

כותב הכלי יקר – **בין פארן ובין תופל**. לשון בין ובין אין לו שחר וישוּב כלל לפירוש רש"י, ועוד קשה למה לא הזכיר לפחות ברמז ענין מי מריבה כמ"ש (תהלים קו. לב) ויקציפו על מי מריבה וירע למשה בעבורם א"כ הם היו מקציפים לה' ולמה לא זכרו משה בכלל כל הכעסים שהכעיסו אלא ודאי שרמזו להם בלשון בין ובין כי בפארן היה מעשה המרגלים ותופל ענינו שתפלו על המן ואמרו ונפשינו קצה בלחם הקלוקל (במדבר כא. ה) וביני ביני קרה ענין מי מריבה ואע"פ שמחלוקתו של קרח נכתב אחר מעשה מרגלים מ"מ קדם לו שהרי רש"י פירש וחצירות זה מחלוקתו של קרח שהיה בחצירות וכתב (שם יב. טז) ויסעו מחצירות ויחנו במדבר פארן. ומשם נשתלחו המרגלים ש"מ שבין מעשה מרגלים שבפארן ובין מעשה תופל לא היה בידם כי אם מה שהקציפו על מי מריבה כאלו אמר זכרו המעשה שעשיתם בין ב' גבולים אלו, וזהו רמז תוך רמז לפי שגם משה חטא בזה והיה מתירא פן יאמרו לו טול קורה כו' על כן הבליע חטא זה בקודם ובמאוחר כי מהם לקח ראייה שהמה היו סבה, ועיקר החטא תלוי בכך כי ראו מה שעשיתם בפארן שאמרתם נתנה ראש ונשובה מצרימה, (שם יד. ד) וכן בתופל אמרתם למה העליטנו ממצרים. (שם כא. ה) וכן במי מריבה אמרתם ולמה העליטני ממצרים (שם כה. ה). מזה ראייה שכל עבירה גוררת עבירה בכיוצא בה והקודם והמאוחר מורה שגם חטא זה שנעשה ביני ביני יש לתלות בכך ולא בי.

בין פארן ובין תופל. לשון בין ובין מקום אתי להוסיף שנית ידי ולפרשו על מה דביני ביני בין י"ז בתמוז לט' באב, כי פארן היינו מעשה מרגלים אשר בו בכו בכיה של חנם והוקבע בכיה לדורות לליל תשעה באב, ותופל היינו העגל אשר עשו, כי מה שפירש"י שתפלו על המן אין לו דמיון במקרא ויותר היה נכון אם היה רש"י מפרשו מלשון היאכל תפל מבלי מלח (איוב ו. י) כי כל דבר שאין בו טעם נקרא תפל וזה היה מסכים לדברי רש"י. אבל לפי דרכנו קרוב לשמוע שמעשה העגל רמז בתפל, כי מצינו לשון זה בע"ז בכמה מקומות, בירמיה (כג. יג) כתיב ובנביאי שומרון ראיתי תפלה הנבאו בבעל וגו'. וכתב (איכה ב. יד) נביאך חזו לך שוא ותפל וגו'. וכן יחזקאל קרא אותם טחי תפל. (יג. יא) וכן אמרו עושי העגל אלה אלהיך ישראל. (שמות לב. ד) ובה נתנו תפלה לאלקים וזה היה ב"ז בתמוז ובו ביום נשתברו הלוחות, ובקיעת אבנים אלו הוקבע לדורות כי ב"ז בתמוז הובקעה חומת העיר ואבניה ובין ב' גבולים אלו ישראל רובץ בין המשפטים וזהו לשון בין ובין הנאמר כאן וכמ"ש (איכה א. ג) כל רודפיה השיגוה בין המצרים. כי בין חטא העגל ובין חטא המרגלים כרע רבץ ודוחו לא יוכלו קום כי בדרך הטבע אין הצלה מפני עקת אויב כ"א באחד משני דרכים או בשניהם כאחד, הן מצד השגחת הש"י המציל לכל הדבקים בו

פרשת השבוע שנקרא בע"ה בשבת זו, פרשת 'דברים'. הפרשה המתחילה את החומש החמישי – 'חומש משנה תורה'. השבת נקראת גם 'שבט חזון' על שם ההפטרה השלישית של תלמוד דפורענותא – 'חזון ישעיהו בן אמוץ'.

היות ובהפטרה יש דברי תוכחה, לא נהגו להעלות 'קטן' למפטיר – שכביכול, לא נאה שקטן יוכיח את המבוגרים, ולכן נהגו לתת לרב המקום לעלות למפטיר. בנוסף, נהגו חלק מהקהילות לקרוא את ההפטרה בניגון של איכה – מהפס' השני {ישעיה א, ב} **שמעו שמים והאזיני ארץ** וכו'.

מעבר לכך, את הפס' בפרשה: {דברים א, יב} **איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם** – ג"כ נוהגים לקרוא בנגינת איכה. למרות שמרן החזון איש זיע"א, הקפיד שלא לקרוא את ההפטרה ואת הפס' הזה בנגינת איכה, היות והוא סבר שאין אבלות בשבת; כמו שאתה אוכל בשבת בשר ויין, אותו דבר אתה לא יכול לקרוא בנגינה של איכה בשבת הזאת.

אומרים חז"ל {איכה רבה, פרשה א, אות א} – **איכה ישבה, שלשה נתנבאו בלשון איכה, משה, ישעיה, וירמיה. משה אמר (דברים א, יב): איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם. ישעיה אמר (ישעיה א, כא): איכה היתה לזונה. ירמיה אמר: איכה ישבה בדרך, אמר רבי לוי משה למטרונה נסיכה שהיו לה שלשה שושביניו, אחד ראה אותה בשלוחה, ואחד ראה אותה בפחיתותה, ואחד ראה אותה בנוולה. כך, משה ראה את ישראל כבדודם ושלוחתם ואמר: איכה אשא לבדי טרחכם. ישעיה ראה אותם בפחיתותם שהתדרדרו, ואמר: איכה היתה לזונה. לאחר שחטאו בזנות וגירשם הקב"ה, ירמיה ראה אותם בנוולם, ואמר: איכה ישבה בדרך – שכבר לא נמצאת עם יבעלה'.**

בא האוהב ישראל מאפטא וכותב, שהשבת הזאת היא הגדולה ביותר מבין כל שבתות השנה – והסיבה, אומר **ספר הטעמים**, היות ותענית ט"ב היא החמורה מבין כל התעניות, אבל היות ולעתיד לבוא זה יהיה היו"ט הגדול מכולם – כמ"ש בנביא חבקוק "עוד חזון למועד" ולכן היא נקראת 'שבת חזון'.

פותרת הפרשה בדברי התוכחה של משה רבינו: {דברים א, א} **אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחצרת ודי זהב**.

בא רש"י הקדוש ואומר, שמשה רבינו מונה כאן את כל המקומות שבהם חטאו בני ישראל;

אומר רש"י – **אלה הדברים**. לפי שהן דברי תוכחות ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל: **במדבר**. לא במדבר היו אלא בערבות מואב, ומהו במדבר, אלא בשביל מה שהכעיסוהו במדבר שאמרו (שמות טז, ג) מי יתן מותנו וגו'. **בערבה**. בשביל הערבה שחטאו בבעל פעור בשטים בערבות מואב: **מול סוף**. על מה שהמרו בים סוף בבואם לים סוף שאמרו (שם יד, יא) המבלי אין קברים במצרים, וכן בנסעם מתוך הים, שנאמר (תהלים קו, ז) וימרו על ים בים סוף, כדאיתא בערכין (טו, א): **בין פארן ובין תפל ולבן**. אמר רבי יוחנן [רשב"י] חזרנו על כל המקרא ולא מצינו מקום ששמו תפל ולבן, אלא הוכיח על הדברים שתפלו על המן שהוא לבן, שאמרו (במדבר כא, ה) ונפשנו קצה בלחם הקלקל ועל מה שעשו

¹ **ברוך שאמר**: ולכן ישנם מפרשים שקוראים לחומש הזה בשם 'חומש התוכחות'.

משיחותיו של הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

שקיא ואחת של בעל, למי שהוא אוהב נותן של שקיא, ולמי שהוא שונא נותן לו של בעל. ארץ מצרים של שקיא היא, שנילוס עולה ומשקה אותה, וארץ כנען של בעל, והוציאנו ממצרים לתת לנו את ארץ כנען.

ראיתי פעם באחד המפרשים על חלומי של פרעה, שבאו החרטומים ופירשו לו את חלומותיו וסתם 'תקעו' לו פתרונות – 'שבע בנות אתה מוליד ושבע בנות אתה קובר' וכו' – וכי יש קשר בין הפרות בחלום לבנות!! הוא חלם על שיבולים ופרות – לכאורה, הפיתרון לא קשה בכלל ואפילו הגיוני; שיבולים זה הלחם והפרות זה הבשר – ממילא, קל לפרש שיהיו שנות שבע ושנות רעב – לא צריך פרופסורה בשביל זה, אז למה אף א' מהם לא פירש לו כך?

אומר אותו מפרש, החרטומים ידעו את הפתרון רק הם פחדו לומר לו אותו – ולמה? כי אם יגידו לפרעה שלא יהיה מים בנילוס – פירוש הדבר שהם אומרים שהאלקים שלו מת וממילא הוא היה שולח אותם לעולם שכולו טוב. לכן הם העדיפו להביא לו כל מיני תירוצים אחרים.

בא הספר **הראנו בבנינו** במאמר הראשון שלו ושואל, איך יכלו עם ישראל לומר את המשפט הזה "בשנאת ה' אותנו" וכו' בערב הכניסה לארץ – איך משפט קשה יותר מזה! והרי הקב"ה נמשל לנשר ששומר על גוזליו ומעדיף שהחיצים יכנסו בו ולא בבניו, אז איך הם יכלו לומר משפט כזה קשה!! – יש להם ראייה, שאצלנו הכל יבש ואילו למצרים נתן את הנילוס שמשקה את כל הארץ ולכן לא נזקקים לגשמים (כביכול).

יכול להיות שאדם שמביט בדברים בעיני בשר ודם, יכול להצדיק את הטענה שלהם. משל למה הדבר דומה? משל לאבא שיש לו שתי מכוניות – רכב אחד חדש מהנילוס, ורכב נוסף – 'סובארו אברכים' ששותה יותר שמן מדלק 😊 לכן האהוב הוא נתן את הרכב החדש ולכן השנוא הוא נותן את הסובארו אברכים.

בואו נסביר את הדברים:

אומרת הגמרא {מסכת סנהדרין קד, ב} – {איכה א-ב} **בכה תבכה בלילה; שתי בכיות הללו למה? אמר רבה אמר רבי יוחנן: אחד על מקדש ראשון ואחד על מקדש שני.** ולמה נאמר 'בלילה' וכי ביום לא בוכים? **בלילה, על עסקי לילה, שנאמר {במדבר יד-א} ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא, אמר רבה אמר רבי יוחנן: אותו היום ליל ט' באב היה אמר להן הקב"ה לישראל: אתם בכיתם בכיה של חנם ואני אקבע לכם בכיה לדורות.**

אומר המדרש {ילקוט שמעוני, שלח, רמז תשמ"ג} – {יד, א} **ותשא העדה וגו'.** זה שאמר הכתוב {משלי יח, ח} דברי נרגן כמתלהמים, דברים שרגנו {המרגלים} על הקב"ה הם גרמו להם צרה לדורות, שאלו לא שמעו למרגלים לא היו לוקין עמהם אלא שהשלימו עמהם, שנאמר {דברים א, כז} ותרגנו באהליכם. זה שאמר הכתוב {ירמיה יב, ח} נתנה עלי בקולה וגו', אותו קול שבכיתם גרם לכם ללקות, ועל אותו הדור אמר ישעיה {ישעיה יז, יא} ביום נטעך תשגשי ובבקר זרעך תפריחי נד קציר ביום נחלה וכאב אנוש, ביום שאמרתם ליתן לכם נחלת אבותיכם עשיתם {כרוז} {קלון} בעולם, וכאב אנוש זה הפורענות שנטלתם ירושה לדורות שבכו העדה בליל תשעה באב. אמר להם הקב"ה: אתם בכיתם בכיה על חנם אני אקבע להם {לילה ז} בכיה לדורות, ומן אותה שעה נגזרה גזרה על בית המקדש להיחרב ושיגלו ישראל לבין אומות העולם, שנאמר {תהלים קו, כו} וישא ידו להם נשיאת יד כנגד נשיאת קול.

נשאלת השאלה – מה זה המושג הזה של 'בכיה לחינם'?

בא **הנתיבות דעת** ומביא ספר בשם **באר שמואל** שמבאר מזה 'בכיה לחינם' – אילו לא היה חטא המרגלים, משה רבינו היה נכנס לארץ והוא

אף אם אינן עצומים בטבע מ"מ כשהן מקיימין ואהבת את ה' אלהיך. הגורם הדביקות בהש"י אז הוא מציל לכל הדבקים בו, הן מצד הטבע כשהן מקיימין ואהבת לרעך כמוך. אז איש את רעהו יעזרו אף אם הם חוטאים וסר ה' מעליהם מ"מ יש להם קצת תקוה בדרך הטבע אם לא תתנגד להם המערכה.

בפרשת השבוע מדבר משה בתוקף על חטא המרגלים, ובע"ה בעוד שבועיים – בפרשת עקב, מדבר משה על חטא העגל – ולמה הוא הקדים את חטא המרגלים לחטא העגל? אומר **האור החיים הקדוש** ועוד מפרשים, שבגלל מה שקרה עם המרגלים, משה רבינו נשאר במדבר ולא זכה להיכנס לארץ ישראל – אה יאמר האומר, שבגלל חטא מריבה הוא לא נכנס לארץ? סבר משה רבינו שאלמלי חטא המרגלים הקב"ה היה מוותר לו ונותן לו להיכנס לארץ.

אומרים המפרשים, שמשה רבינו ביקש מהקב"ה שלפחות הארון שלו יכנס לארץ ישראל; אם בחיותו נאסרה עליו הכניסה לארץ, אז לפחות במותו. אמר לו הקב"ה: "ידע לך, שאם ארונך יכנס לארץ, לא אעיר את כל כל ה – 585000 מתי מדבר בתחיית המתים.

משל למה הדבר דומה? משל לשפחה שבאה לשאוב מים מהבאר, והיה לה כד מחרס. תוך כדי שהיא באה לשאוב מים, היא לא שמה לב ונפל לה הכד לתוך הבאר. כעת מי ירד להביא את הכד? לאחר כמה דק' הגיעה שפחת המלך עם כד מזהב, וגם היא לא נזהרה והפילה את הכד לתוך הבאר. ראתה את זה השפחה עם כד החרס ושמחה שמחה גדולה – "איזה יופי! כעת יבואו להוציא את הכד שלה ואת שלי על הדרך" – הלכה אותה שפחה וסיפרה להם שהכד מזהב של המלך נפל לתוך הבאר. הגיעו שני משרתי המלך, הורידו חבל למטה והוציאו את הכד מזהב.

כך אמר הקב"ה למשה רבינו: "אם אתה נשאר מחוץ לארץ ישראל, אני מקים אותם ג"כ בתחיית המתים. אבל אם אתה נקבר בארץ ישראל אני לא מקים אותם לתחיית המתים.

{שם כב} **ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר את ה' ונעלה בה ואת הערים אשר נבא אליהן: {כג} ויטיב בעיני ה' ויאקח מהם שנים עשר אנשים איש אחד לשבט: {כד} ויפנו ויעלו ההרה ויבאו עד נחל אשכל וירגלו אתה ... וכאן אומר להם משה רבינו משפט שלא מופיע בפרשת שלח – {שם כז} ותרגנו באהליכם ותאמרו בשנאת ה' אתנו הוציאנו מארץ מצרים לתת אתנו ביד האמרי להשמידנו;**

אמרו עם ישראל: "הקב"ה שנה אותנו ולכן הוא הביא אותנו ליד האמוריים כדי להשמיד אותנו!"

כותב הספורנו – בשנאת ה' אותנו. על מה שעבדנו ע"ג במצרי.

דברים נוראים שעם ישראל אומרים.

אומר רש"י – בשנאת ה' אתנו. והוא היה אוהב אתכם, אבל אתם שונאים אותו. משל הדיוט אומר, מה דבלבך על רחמך מה דבלביה עלך.

בא הספר **אמונת עתיד** ושואל, איך אפשר לומר את הפס' הזה בחודש אב – איך אפשר לומר שהאבא שונא אותנו?! והרי אנחנו אומרים בכל יום בתפילה 'ואהבתך לא תסור ממנו לעולמים', 'אהבת עולם' וכו'. חודש אב מראה כמה רחמים יש לקב"ה כלפינו – והרי בהפטרות שנקרא השבת נאמר 'בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי' – אע"פ שגדלתי ורוממתי הם פשעו בי, אז איך אפשר לומר שהקב"ה שונא אותנו?

אומר רש"י – בשנאת ה' אתנו הוציאנו מארץ מצרים. הוצאתו לשנאה היתה. משל למלך בשר ודם, שהיו לו שני בנים ויש לו שתי שדות אחת של

משיחותיו של הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ה,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

מזה 'בכי בחינם'?

אומר המדרש {ילקוט שמעוני, שלח שם} – ר"א בנו של ר' יוסי הגלילי
אומר: דברי נרגן כמתלהמים כאדם שיש לו מת והוא צווח ובוכה, כך הם
 כיון שבאו מתור הארץ עמדו ופזרו עצמם בכל שבטי ישראל, כל אחד
 ואחד בתוך שבטו, ומתנפל לתוך כל זוית של ביתו ובניו ובנותיו באים עליו
 והיו אומרים לו: "מה לך מרי", ובעוד שהוא עומד עושה עצמו נופל
 לפניו אומר להם: "אוי לי עליכם בני ובנותי וכלותי היאך האמוריים
 עתידים לתעתע בכם, היאך הן עתידים לשלוט בכם, מי יוכל לראות פני
 אחד מהם", מיד הם כולן גועין בבכיה, בניהם ובנותיהם וכלותיהם, עד
 שהיו השכנות שומעות את הדבר אף הן היו בוכות. עד שהיתה משפחה
 למשפחה משמעת עד שהיה כל השבט בוכה, וכן חברו מבכה שבטו וכן כל
 אחד ואחד, עד שנעשו ששים רבוא חבורה אחת וגעו ונתנו קול בכיתם
 למרום. מנין? ממה שקרינו בענין **ותשא כל העדה ויתנו את קולם**.

הדבר פלא מופלא. הדגש של חז"ל הוא על הבכיה שהם בכו לחינם. אבל
 מבחינתי, העוון היותר חמור הוא להוציא מילים מהפה של 'בשנאת ה'
 אותנו' וכו' – לומר שהקב"ה שונא את עם ישראל, מבחינתי זה הרבה
 יותר גרוע מבכי! – ולמה? כי בבכי הזה היה משולב פחד, שהפחידו אותם
 ואמרו 'ארץ אוכלת יושביה' וכו'?

ועוד, איך בדיוק מדליקים את 'המנוע' של הבכי, והרי הנביא אומר 'בכה
 תבכה' – איך בדיוק נגרום לעצמנו לבכות בליל תשעה באב? – עלינו לדעת
 שאנחנו הולכים לקראת יום, שאומר עליו שלמה המלך 'עת לבכותי' – אז
 איך אנחנו גורמים לכך שנבכה?

כדי להבין את הדברים, נציב עוד כמה שאלות ולאחר מכן נוכל לגשת
 לביאור הדברים:

אומר המדרש {איכה רבה פרשה א', אות כד} – **מעשה באשה אחת שהיתה
 בשכונתו של רבן גמליאל, והיה לה בן תשחרת ומת, והיתה בוכה עליו
 בלילה, והיה רבן גמליאל שומע את קולה והיה נזכר חרבן בית המקדש,
 והיה בוכה עמה עד שגשרו ריסי עיניו ...**

נשאלת השאלה – לכאורה מה הקשר בין הדברים – האשה בוכה
 שאיבדה את בנה ורבן גמליאל בוכה על חורבן בית המקדש?

שאלה נוספת שצריכה ביאור;

בא' הקינות שאומרים בני עדות אשכנז, הם אומרים: **"על חורבן בית
 המקדש כי הורס וכי הודש אספד בכל שנה ושנה מספד חדש על הקודש
 ועל המקדש"**

נשאלת השאלה – ולמה בכל שנה צריך לקונן 'מספד חדש' – וכי הקודם
 כבר לא טוב?

מספר המדרש {שוחר טוב בתהילים, מזמור קל"ז} – **על נהרות בבל שם
 ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון**. אמר רבי יהודה אמר רב: מלמד שהראה
 הקב"ה לדוד חרבן בית ראשון וחרבן בית שני. חרבן בית ראשון, שנאמר
 על נהרות בבל. בית שני דכתיב זכור ה' לבני אדם את יום ירושלים
 האומרים ערו ערו עד היסוד בה:

כיון שהגיע ירמיהו לנהר פרת, ענה נבוצרדן ואמר ליה: אם טוב בעיניך
 לבוא איתי בבל {ירמיה מ, ד}, חשב ירמיהו בלבו ואמר: אם הולך אני
 עמהם לבבל, אין מנחם לגלות הנשאר מהם, {יצא לו מהם}, נטלו הגלויות
 את עיניהם וראו את ירמיהו שפירש מהם, געו כלם בבכיה וצווחו: "רבינו
 ירמיהו הרי אתה מניחנו, שם בכו, שנאמר "על נהרות בבל שם ישבנו גם
 בכינו", ענה ירמיהו ואמר להם: "מעיד אני עלי שמים וארץ, אלו בכיתם
 בכיה אחת עד שאתם בציון – לא גליתם:

שם ישבנו גם בכינו. מה תלמוד לומר "שם ישבנו", מלמד שלא היה להם
 ישיבה, משיצאו מירושלים עד שהגיעו לפרת אמרו: "אלוהיהן של אלו
 רחמן הוא, וכיון שמשבירין לו פנים הוא חוזר ומרחם עליהם, שמא ישובו
 ויתחברו כלם ויקראו לאלהיהם ויעזרום ולא הועלתו כלום, לפיכך היו
 דוחקים אותם ומריצין אותם בעל כרחם, שנאמר "על צוארנו נרדפנו"
 {איכה ה, ה}, קלים היו רודפנו {שם ד, יט}: גם בכינו. מה ראו ישראל
 לבכות על נהרות בבל? רבי יוחנן אמר: הרג בהם פרת בישראל יותר ממה
 שהרג נבוכדנצר הרשע, כשהיו ישראל שרויין בארץ ישראל לא היו שותין
 אלא ממי גשמים וממי נוזלים וממי מעינות, כיון שגלו לבבל, שתו ממי
 הפרת ומתים מהם הרבה, לפיכך היו בוכים על ההרוגים שהרגו בהם
 אויביהם, ועל מתים שמתו בדרך ולא הניחם לקוברם, ועל ההרוגים שהרג
 בהם פרת, ולא עוד אלא שהיה נבוכדנצר יושב בספינה, הוא וכל גדוליו
 וכל שריו, ועמהם כל מיני זמר, שנאמר "וכשדים באניות רנתם" {ישעיה
 מג, י}, וכל מלכי יהודה מושלכים בשלשלאות של ברזל, והולכין ערומים
 על שפת הנהר. נשא נבוכדנצר הרשע את עיניו וראה אותם, אמר לעבדיו:
 "מפני מה הללו הולכין בקומה זקופה בלא משאוי, אין לכם משא שיתנו
 על צוארם?!", באותה שעה הביאו ספרים² ועשו אותם כחמת ומלאו אותם
 חול, והניחו על כתפם, עד שנכפף קומתם, ואמרו על עצמם: **"על צוארנו
 נרדפנו"** {איכה ה, ה}, באותה שעה געו כל ישראל בבכיה, עד שעלתה
 שיעתם למרום...

בא הלב אליהו ומביא את דברי הרמ"א בספרו **תורת העולה** – מעשה
 שאפלטון הפילוסוף הגדול בא לירושלים עם נבוכדנצר ולאחר חורבן
 המקדש נכנס להר הבית וראה את ירמיהו הנביא בוכה מאד ומרים קול
 נהי וקניה על החורבן. ושאל לו אפלטון ב' שאלות: א. שאל לו: 'אתה
 החכם בישראל, מדוע אתה בוכה על עצים ואבנים? ב. הרי הבית כבר
 נחרב ואין ראוי לחכם לבכות על העבר:

והשיב לו ירמיהו ואמר לו: אתה בתור פילוסוף – יש לך ודאי כמה
 ספיקות פילוסופיות אשר עדיין לא ידעת פתרונם!. אמר לו אפלטון: ודאי
 כן הדבר! ויש לי הרבה ספיקות אשר חושבני שאין אף אחד בעולם
 שיפשוט לי אותם! אמר לו ירמיהו: אמור לי אותם הספיקות – ואני
 אפשוט לך; ויאמר לו ספקותיו – וירמיהו פשוט לו את כולם כלאחר יד.
 אפלטון נדהם מאד מזה, ותמה אם עומד לפניו ילוד אשה שיהיה מלא
 בחכמה רבה כל כך ... ויאמר לו ירמיהו: כל זה החכמה ששמעת שאבתי
 מעצים ואבנים אלו! ועל שאלתך השניה, האיך נאה לחכם לבכות על
 העבר? לא אוכל לענות לך, כי אינך מסוגל להבין זאת, ע"כ סיפור
 הדברים.

שואלים המפרשים, לכאורה, מה כל כך היה קשה לענות לו על השאלה
 השניה?! – תאמר לו שאתה מתגעגע לבית המקדש!

אם כן איך יכלו להוציא מילים כאלה מהפה – 'בשנאת ה' אותנו' וכו'?

לקב"ה יש כביכול שני בנים – המצרים ועם ישראל. עם ישראל הם
 הבכורים שנאמר "בני בכורי ישראל" ויש בן נוסף שהוא לא בכור –
 מצרים; יש שדה 'שקיא' שאין לה דאגות של מים – אלו מצרים. הכל גודל

² מובא בתרגום באיכה {ה, ה} – שהספרים היו ספרי תורה ומהם עשו שקי חול.

משיחותיו של הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ה,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

הכל יתפוצץ – 39 שנים הכול נאגר בפנים ולא יצא, עכשיו היה את החשש לפיצוץ 😊

ועוד, אומרים חז"ל, שהמן היה בודק כל א' וא' מבחינה רוחנית. צדיקים – נפל להם המן בפתח האוהל. בינוניים – היו צריכים ללכת קצת. רשעים – היו צריכים לצאת מחוץ למחנה לאסוף את מנת המן שלהם.

לכאורה, איזה עבירות היה להם לעשות – הם הרי למדו 18 שעות ביום!! אז אולי היה יכול להיות מצב, שפלוגי היה מדבר לשון הרע – "תשמע, ראיתי את דוד מתפלח היום – הוא הגיע ללימוד בשש ועשרה במקום בשש" 😊 – אם הוא לא היה מבקש סליחה, למחרת הוא היה צריך ללכת כמה ק"מ כדי להשיג מן!

אמר הרב גלינסקי זצ"ל, זה מה שנאמר {דברים ח, ג} וַיַּעֲבֹד וַיִּצְלַח וַיִּבְרַךְ וַיִּשְׁלַח אֶת הַמָּן וְגו' – וכי איזה עינויים היו להם במדבר!!

מה היה עושה אדם שעבר עבירה בלילה – אם הוא לא יבקש סליחה מפלוגי על שפגע בו, מחר בבוקר אין מן בפתח האוהל; אשתו תפתח את הוילון בבוקר ותראה שאין מן!

אלא, אומר **הרב גלינסקי**, הבנאדם הזה כבר עשה 'תוכנית' – הוא קם בארבע בבוקר וצועק לאשתו – "שרה!!! אל תשלי מה חלמתי!!!"

"מה כבר חלמתי???"

"חלמתי שאני את והילדים נפלנו מהגמלים לתוך הוואדי – וכולנו נהרגנו!!!"

"אז מה עושים???" 😊

"תשמעי, כתוב שכדי לבטל את הגזירה צריך להתענות – אז מחר לא אוכלים!!"

"אז מחר לא אוכלים?!"

"תשמעי, בואי נראה – אם בבוקר המן יהיה ליד הדלת – סימן שצריך לאכול והכל בסדר גמור. אבל אם לא יהיה מן – סימן שהקב"ה רוצה שנתענה!!" 😊

אמר **הרב גלינסקי**, כמה 'תעניות' כאלה היו לאנשים מאותה 'הרגשה' לא טובה' שהיתה להם, וזה מה שנאמר "וַיַּעֲבֹד וַיִּצְלַח וַיִּבְרַךְ וַיִּשְׁלַח אֶת הַמָּן".

א"כ המן היה 'יחידת ביקורת'. כדי להעלים את הביקורת מהם עשו!! – ונִפְשָׁנוּ קָצָה בַּלֶּחֶם הַקֶּלֶקֶל – הם לא רצו את הביקורת, ולכן הם דיברו ככה ואמרו: "בשנאת ה' אותנו" וכו'.

מה קרה לנחש?

אומרת הגמרא [מסכת יומא עה, א] – **תניא אמר רבי יוסי: בוא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם, מדת בשר ודם מקניט את חבריו יורד עמו לחייו אבל הקב"ה אינו כן קלל את הנחש עולה לגג מזונותיו עמו יורד למטה מזונותיו עמו.**

אומר **החידושי הרי"מ** – וקשה מה קללה היא זו, והרי מזונותיו מזוננים תמיד, עולה לגג מזונותיו עמו, יורד למטה מזונותיו עמו. אמנם הקללה היתה בכך שהורחק מן הקדושה לגמרי עד שלא יצטרך אף פעם לישא עינו לשמים, כדרך ברואים אחרים המחפשים מזונותיהם ונושאים עיניהם השמימה, כנאמר {תהלים קד, כא} הכפירים שואגים לטרף ולבקש מאל אכלם. והנחש נתקלל שאין הקב"ה רוצה לשמוע את קולו כלל, בבחינת קח לך את שלך והסתלק מנגד עיני לבל אראך ולבל אשמעך.

בה בלי בעיות. ויש את ארץ ישראל – שדה של בעל. למי נתן הקב"ה את השדה הטובה? למצרים. אז אם הקב"ה רוצה לתת לנו את ארץ ישראל, לכאורה, הוא היה צריך להעביר איתם ביחד את הנילוס לארץ ישראל – ואם זה לא קרה, אז הוא שונא אותנו!

בעיני בשר ודם זה כך באמת נראה.

אומרת הגמרא [מסכת יומא עה, א] – **שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי: מפני מה לא ירד להם לישראל מן פעם אחת בשנה? אמר להם: אמשול לכם משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שיש לו בן אחד. פסק לו מזונותיו פעם אחת בשנה ולא היה מקביל פני אביו אלא פעם אחת בשנה. עמד ופסק מזונותיו בכל יום והיה מקביל פני אביו כל יום. אף ישראל מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג ואומר שמא לא ירד מן למחר ונמצאו כולם מתים ברעב נמצאו כולם מכוונים את לבם לאביהן שבשמים.**

קראתי פעם בא' העיתונים, שא' המיליונרים בבריטניה הוריש עשרות מיליונים לילדיו; בצוואה הוא כתב שבכל יום יחולק לילדים שלו 500 לירות סטרלינג – ואיך הם יקבלו את הכסף? על יד הקבר שלו יהיה מעין כספומט, שע"י תביעת אצבע של כל ילד יצא כסף – ולמה הוא עשה את זה ככה? אמר אותו מיליונר: "אם אתן להם את כל הכסף בבת אחת, הם לא ידרכו בקבר שלי לעולם – ככה אני בטוח שהם יבואו בכל יום לקבר!!" 😊

ממילא, אם אדם נזקק לאבא שלו, אם הוא נותן לו הכל מראש – הוא לא יראה אותו. לכן בכל יום הוא נותן לוח 'קצבה'. וזה מה שרוצה הקב"ה – שבכל יום נרים עינינו למרום ונבקש ממנו כל צרכנו.

אני זוכר שאיזה יהודי א' שהכרתי עשה ביטוח רפואי של עד 3 מיליון דולר, שאם קורה לו משהו, מטיסים אותו במטוס מיוחד לחו"ל. מה קרה לבסוף? במלחמה האחרונה הוא לא הרגיש טוב, אז אמרו לו כמה עסקנים רפואיים שיש בארצו מומחה לבעיה הרפואית שלו. אבל איך הוא יטוס לארצו אם האירנים זורקים קפצונים!! לבסוף הוא נשאר כאן תקוע ולבסוף הוא עשה את הניתוח בבית חולים ביילינסון – טס עם מד"א ישירות לשם 😊

הקב"ה דואג להכול. אל לנו לבטוח בכל הביטוחים האלה.

פעם שאלתי את הסטייפלר זיע"א, לאחר החתונה, האם לעשות ביטוח על הדירה – ולמה? כי חודשים לאחר החתונה פינו לי גנבים את כל המתנות מהחתונה; אמר לי הסטייפלר: "אם אתה בוטח בקב"ה – אין לך מה לעשות. אבל אם אתה חושש – תעשה"

בני האדם רוצים להיות נטולי דאגות; אדם שאומר 'מה אוכל למחר' – הרי זה מקטני אמנה;

אותו דבר היה עם המן; אמרו ישראל: {במדבר כא, ה} ונִפְשָׁנוּ קָצָה בַּלֶּחֶם הַקֶּלֶקֶל – למה מה קרה!!

אומר רש"י – **בלחם הקלקל**. לפי שהמן נבלע באיברים קראוהו קלקל. אמרו עתיד המן הזה שיתפח במעינו, כלום יש ילוד אשה שמכניס ואינו מוציא.

אמרו ישראל: "אנחנו אוכלים 39 שנים מן ולא יוצא כלום – יום אחד יהיה בום!!" 😊 – 39 שנים לא היה בום, אז למה שיהיה עכשיו!! פשוט מאד. כי פעם ראשונה עכשיו, שאנשים אכלו אוכל 'קונבנציונלי', כי מי שאכל מן, האוכל היה נספג לו באיברים. פתאום עכשיו הלכו לקנות בורקס, רוג'לעך, עוגות קרמשניט, ולאפות ושוארמות וכו'. וכו'. התחילו לאכול ו'המנוע' התחיל לעבוד! – פתאום יש יציאות! ולכן חששו, שפתאום

משיחותיו של הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ה,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

התורה אוסרת להלוות בריבית.

בא הכלי יקר בפרשת בהר, ומסביר מדוע מי שמלוה בריבית אינו קם בתחיית המתים;

כותב **הכלי יקר**³ – **אל תקח מאתו נשך ותרבית**. מה שנאמר אל תקח מאתו משמע אבל מעשיר מותר ליקח, וכן בפר' משפטים (כב.כד) נאמר אם כסף תלוה את עמי את העני עמך וגו' לא תשימון עליו נשך. לכך כתבה התורה במשנה תורה (כג.כא) לנכרי תשיך ולאחיך לא תשיך. כל שהוא אחיך לא תשיך לו ואע"פ שהלוה מרויח בזה, וזיל בתר טעמא כי עיקר טעם איסור הריבית הוא לפי שהוא מסיר מדת הבטחון מן האדם כי כל בעל משא ומתן עיניו נשואות אל ה' לפי שהוא מסופק אם ירויח או לא אבל הנותן בריבית ריוח שלו ידוע וקצוב וסומך על ערבונו שבידו ומן ה' יסיר לבו. ומה שגם הלוה עובר בלאו לפי שהוא מחטיא את המלוה ומסירו מן מדת הבטחון כנודע מדבר המלוים בריבית שרובם מקטני אמנה ואבירי לב הרחוקים מצדקה, מצד כי אין בטחונם בה'. ומה שמותר ליתן בריבית לעכו"ם לפי שכל עכו"ם חזקתו שהוא אלם וגזלן אפילו אם הוא כבוש תחת ידך מ"מ דרכו לבא בעקיפין, ואפילו אם ערבונו בידו לעולם אינו בטוח לא בקרן ולא בריוח וע"כ תמיד עיניו נשואות אל ה' להצילו מידו וזה טעם איסור הריבית בכל מקום. ומה שהזכיר העני דבר הכתוב בהווה כי סתם עני מוכרח ליקח בהלוואה, ועוד שסד"א שאם הלוה עני אינו עובר כי ההכרח הביאו לזה קמ"ל שאפילו הלוה העני עובר בלא תשימון. וע"כ נסמכה מצוה זו לפרשת השמיטה כי גם טעם השמיטה הוא כדי שנשים בטחוננו בה'.

פירוש הדבר, אדם שמלוה בריבית בטוח בעצמו – מבחינתו הוא לא צריך את הקב"ה; אחד בעל חנות פלונית, כל הזמן בחששות "יבואו קונים/לא יבואו קונים – כן יבוא/לא יבוא – יזכה במכר/לא יזכה במכר". ולכן לא מרשה הקב"ה להלוות בריבית, אומר לנו **הכלי יקר**, כדי שנשים בטחוננו בקב"ה באופן תמידי.

לכן מי מסתכל בעיניים של יהודי מבין, שאם הקב"ה נותן לנו אדמה של בעל – זה רק מאהבה, היות והוא רוצה קשר עמנו באופן תמידי! ולא לה שהוא לא רוצה איתם קשר – דוגמת הנחש – הוא נותן להם של שקיא – "קח ואל תיצור קשר!"

אומרת הגמרא {מסכת פסחים קח, א} – **אמר רבי יהושע בן לוי: בשעה שאמר הקב"ה לאדם {בראשית גס-יח} וקוץ ודרדר תצמיח לך זלגו עיניו דמעות, אמר לפניו: רבש"ע אני וחמורי נאכל באבוס אחד!! כיון שאמר לו {בראשית גס-יט} בזעת אפך תאכל לחם נתקרה דעתו.**

נשאלת השאלה – למה נבהל כל כך אדם הראשון, שהוא והחמור יאכלו את אותו מאכל?

אומרים המפרשים, חשש אדם הראשון שמא הוא יהיה כמו הנחש – "קח ואל תדבר איתי"; בשביל קוצים לא צריך את הבורא ית'. אבל ברגע שהוא שמע 'בזעת אפך תאכל לחם' – "בשביל לחם צריך להתפלל – אז יש קשר לקב"ה" – ממילא הוא נרגע.

לאחר היסוד הזה, נוכל להיכנס לדבר נפלא:

מתי היה הבכי הראשון בבריאה?

אומרים חז"ל, ביום השני לבריאה, הפריד הקב"ה מים עליונים ותחתונים. באותו רגע, געו המים התחתונים בבכייה – ולמה? "אנחנו רוצים להיות ליד הקב"ה!"

³ ויקרא כה, לו.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ה,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

אומר הקב"ה: **"אתם בכיתם בכיה של חינו"** – מה זה בכיה של חינו?
 אומר הנהיבות שלום מסלונים, בכי של יאוש! – ולכן אמר הקב"ה:
"אקבע לכם בכיה לדורות" – איזה בכיה??? של תקוה! כמו של המים
 התחתונים!

"על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו" – למה על הנהרות?! כי מהמים
 למדנו איזה בכי אנחנו צריכים לבכות!

אומר המשנת אהרן, לר' אהרן קוטלר – למה צריך בכל שנה לעשות
 'מספד חדש' – רבן גמליאל גילה לנו שהצרות שעוברות על עם ישראל
 נובעות מחורבן הבית! – מחלות וקשיי פרנסה, ועיכובים בשידוכין –
 חורבן הבית זה השורש! – למה הבן שלה מת??? בגלל חורבן הבית. "אם
 היה בית המקדש יכלתי להתפלל שזה לא יקרה!"

היו אצלי השבוע ראשי ארגון **'זה לזה'** ואמרו לי דבר מזעזע – "מתשרי
 תשפ"ה עד אב תשפ"ה – 350 ילדים יתומים חדשים! לא היה לנו
 בהיסטוריה של הארגון דבר כזה!" – חורבן בית המקדש זה הסיבה לכל
 הצרות!!!

אם חס וחלילה לא יבנה בית המקדש, נצטרך לשבת ולקונן על החורבן.
 שאלנו, ואיך באים לידי בכי – איך מייצרים את הדמעות? – **פשוט מאד.**
צריכים את התשוקה לבית המקדש – כמו תשוקתם של המים
התחתונים!

כותב **הנא דבי אליהו**, שבכל שנה מגיע הקב"ה למקום המקדש ובוכה! –
 אם הוא בוכה למה שאתה לא תבכה???

אומר הספר **מעין המועד**, אחד הגיע לרופא ואמר לו שהוא לא מרגיש טוב.
 "מה יש לך?", שואל אותו הרופא.

"כואב לי הראש"

"קח כדור נגד בחילות"

"וכואב לי גם הגב"

"תיקח כדור ..."

ככה נתן לו הרופא 250 כדורים. לאחר חודש עברו לו כל הכאבים. אבל
 לאחר חודשיים הוא מת 😊

ולמה הוא מת? פשוט מאד. הוא טיפל רק בסימפטומים. אבל במחלה
 עצמה הוא לא טיפל.

אומר **מעין המועד**, אדם מסיים תפילת 18 – ביקשת "ותחזינה עינינו"
 "לירושלים עירך ברחמים תשוב" "מצמיח קרן ישועה" – את כל הבקשות
 על בית המקדש ביקשת, עשית 'עושה שלום במרומיו' וכו' ואז מה אתה
 אומר?! "שיבנה בית המקדש ... ושם נעבוד אותך ביראה" וכו';

לכאורה, לפני חמש דקות ביקשת על בנין בית המקדש אז למה עוד פעם –
 כמה אפשר?

אומר **מעין המועד**, ביקשת מהקב"ה שכל – "אתה חונן לאדם דעת" –
 נותן לך הקב"ה שכל; רפואה ... פרנסה ... שידוכין וכו' – יש לך רופא
 שנותן לך פתרון לכל בעיה. אבל יש פתרון אחד שפותר את כל הבעיות
 כולן – **'יהי רצון שיבנה בית המקדש במהרה בימנו אמן'** – ואז ממילא
 לא נצטרך לבקש את כל הדברים האלה. נהיה מחוברים לקב"ה 24 שעות
 ביממה!

ויהי רצון שיבנה לנו הקדוש ברוך

הוא את בית המקדש השלישי

במהרה בימנו,

אמן ואמן!!!

והעקר לא לפחד כלל!!!
ה' בעזרנו והוא ידבר
(את) אויבנו תחתנו!!!